

Al Jaume Cela li agrada molt el cinema, li agrada molt conversar. És mestre i escriptor, va ser director de l'escola Bellaterra i ha tingut un paper rellevant a l'Associació de Mestres Rosa Sensat. Ha escrit molts llibres, quants? Moltíssims, eh? Setanta, més o menys. Més o menys. I l'any 2008 va rebre la creu de Sant Jordi.

La pel·lícula que avui veurem és *El nen de la bicicleta*, hi ha molts valors que podrem treballar, molts fils per estirar. Un d'ells serà el de l'ètica.

Cyril, torna!

Perquè és una pel·lícula que ens mostra com és d'important que ens fem càrrec de la vida dels altres. I aquesta pel·lícula et planteja un interrogant molt fort, que jo crec que no el resol, i és per què aquesta noia, aquesta perruquera, assumeix fer-se càrrec de la vida d'aquest nen que es troba casualment un dia en una visita mèdica. I això planteja el gran tema de l'educació com un element importantíssim de l'ètica. Perquè l'acció educativa comença amb aquesta pregunta tan senzilla, comença amb la pregunta: m'ajudes? Llavors tu has d'estar disposat a mobilitzar tot el que ets, tot el que saps, tot el que penses, tot, tot, per poder respondre aquesta demanda. I a vegades ho encertes, a vegades no ho encertes tant, a vegades fas una pífia molt grossa. I quan passen coses d'aquestes ho has de saber reflexionar i t'has de saber perdonar.

L'educació és establir relacions. I aquesta pel·lícula és la gran història d'una relació. Al final, el protagonisme de l'educació qui el té? El mestre, els recursos, la pissarra digital, el centre, el mètode pedagògic, tot això és molt important però al final l'educació és una relació.

L'educació és això, és aquest procés que fem d'acompanyament perquè l'altre sigui capaç de narrar la seva vida amb sentit.

L'important en educació no és ser, sinó ser-hi. Que mai un pronom ha donat tanta intensitat a una frase.

Jo puc entendre que amb les persones amb motxilles plenes pot haver-hi com una empatia. Si has trobat algú que t'ha ajudat, és més fàcil que diguis ara em toca a mi retornar-li al món el que jo he fet.

Penso que al final, com havien dit, ens surt fer les coses i sobretot surten d'aquesta manera, jo crec, quan no esperes res. Quan simplement les fas, no esperes res del noi, sinó que a mesura que vas estant amb ell vas veient com es mou. I sobretot ho volia lligar amb el tema de les expectatives que posem als alumnes, als germans o als nens sobretot. Si tu esperes que aquest nen sigui o es comporti d'una manera, segurament et frustraràs més i l'ajudaràs poc.

I ara mireu aquest poema del David Jou. El David Jou és un físic que dóna classes a l'Autònoma, perdó és un científic, que a més a més és poeta i que a més a més és un home de conviccions religioses. I mireu quin poema tan esplèndid ha escrit que es diu "Una mare planxa la camisa del seu fill per a una entrevista de feina". Fixeu-vos, diu:

El seu futur ja no depèn de mi,/ sinó tan sols d'ell i de la sort./ Però li planxo la camisa/
com si li dibuixés una aura protectora,/ com si a través d'ella/ la meva presència l'hagués

d'acompanyar/ sense que ell ho sàpiga./ inspirant-li la resposta justa i el gest adient/ — que, ben mirat, no sé quins són— ./ Estimo les arrugues/ com si planxés les ones de les tempestes de la vida./ com si li estigués aplanant els camins del món./ Ell ni se n'adonà, de tot això./ com mai no ens adonem d'allò que trobem fet./ a punt, en ordre, esperant-nos/ com si fos natural i no exigís cap esforç./ Però és el que puc fer i el que em plau fer:/ somiar mentre planxo/ —tan pesat, tan avorrit, però de vegades, com ara./ amb un toc d'amor, d'ansietat i de tendresa/ tan intens, que alguna cosa salva—. És preciós.

Perquè el Cela té molt clar què és ensenyar, o sigui és ensenyar per la vida. La perruquera, la Samantha, ha fet un bon aprenentatge de la vida, ha assumit el que és ella. I és capaç d'acompanyar en l'aprenentatge que ha de fer el noi. El Cyril ha de fer l'aprenentatge, ha de gestionar els seus errors.